

РЕШЕНИЕ

№ 4904

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 07.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12547** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на А. Д. А., чрез адв. В. Й.- САК, срещу Решение № К.-72/30.10.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ- [населено място], с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-13-00795904/11.08.2020 г. на Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- П..

В жалбата се твърди, че обжалвания акт е незаконосъобразен, неправилен, постановен при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. В обжалваното решение липсвали каквито и да било мотиви във връзка с формулираните изводи и определянето на размера на сумите подлежащи на връщане от А.. Поддържа се, че в хода на административното производство е допуснато процесуално нарушение, чрез което са накърнени правата на защита на жалбоподателката, а именно същата не била допусната в производството, не били поискани и събрани нейни писмени и устни обяснения, и възражения срещу наведените от административния орган обстоятелства. Поради тази причина, административният орган е достигнал до формираните от него изводи, без да е събрал и изяснил всички факти и обстоятелства от значение по случая. На следващо място, административният орган не е изследвал и изяснил взаимовръзката между представените различни документи и съдържащата се в тях информация, като по този начин е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените

правила, довело до неизясняване на осигурителния период на оспорващия и до правото му на парично обезщетение. Неправилно било прието, че осигуряване при осигурител [фирма] не е възникнало, доколкото лицето е престирило своя труд по трудово правоотношение при Д. 2013 Е. и съответно е бил осигурено лице по смисъла на § 1. т. 3 от ДР на КСО, тъй като за него осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО е възникнало предвид факта, че е доказано упражняването на трудова дейност. Сочи се, че от момента на валидно възникналото трудово правоотношение със сключване на трудовия договор, работникът може да упражни даденото му от закона субективно право да ползва отпуск за бременност и раждане, или респективно за отглеждане на дете до 2-годишна възраст. Според жалбоподателя това право е законово установена възможност, чието реализиране не е свързано със започнало реално изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение. Видно от представените по преписката писмени доказателства е, че А. е сключила трудов договор на 19.05.2017г. на длъжност „технически сътрудник“ и след сключване на ТД същата се е възползвала от законовото си право да получи обезщетение за заболяване и временна неработоспособност, и след това за бременност и раждане, и за отглеждане на малко дете. Твърди се, че законът не поставя изискване какъв период от време определено лице следва да полага труд преди да се възползва от възможността да получи обезщетение за бременност и раждане, и за отглеждане на малко дете, като в случая А. се е възползвала от това си потестативно право след сключване на договора. Моли съда да отмени оспорвания акт. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован чрез процесуален представител поддържа жалбата по изложените в нея съображения. В допълнение сочи, че представената справка от административния орган не можела да докаже изплащане на тези суми, без представен валиден банков документ. В писмено становище, процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и моли да бъде уважена по съображения подробно изложени в жалбата. Претендира разноски, съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът по жалбата- Директор ТП на НОИ- П. град чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Излага подробни аргументи в писмено становище. Моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд– София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна:

В ТП на НОИ- П. са представени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] документи и/или данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове издадени на А. Д. А., ЕГН [ЕГН] както следва:

1. За временна неработоспособност по болнични листове:

№ E20170503262 от 16.05.2017г. до 14.06.2017г.;

№ E20170503631 от 15.06.2017г. до 14.07.2017г.;

№ E20170504228 от 17.07.2017г. до 30.08.2017г.;

№ E20171141983 от 27.08.2017г. до 07.10.2017г.;

№ E20170230861 от 08.10.2017г. до 28.11.2017г.

2. За бременност и раждане за остатъка до 410 календарни дни по чл. 50, ал. 1 и чл. 51 от КСО за периода от 29.11.2017г. до 30.08.2018г.

3. За отглеждане на дете до 2-годишна възраст по чл.53 от КСО за периода от 31.08.2018г. до 16.08.2019г.

По представените документи и/или данни от [фирма] с ЕИК[ЕИК] относно правото на парични обезщетения на лицето е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност, обезщетение за бременност и раждане за остатъка до 410 календарни дни по чл. 50, ал. 1 и чл. 51 от КСО и обезщетение при отглеждане на дете до 2-годишна възраст на основание чл.53 от КСО в общ размер на 10 687,25лв.

От органите на ТП на НОИ- П. е извършен последващ контрол във връзка с изплащането на парични обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, по повод постъпили сигнали по отношение на [фирма], ЕИК[ЕИК], въз основа на което е издадена Заповед за проверка № ЗР-5-13-00575229/06.06.2019 г. на Директора на ТП на НОИ [населено място].

С писмо № 1130-13-124#1 от 27.05.2019 г. е изпратено запитване до ТД на НАП- С. офис П. с искане за предоставяне на информацията относно: Каква е декларираната дейност на дружеството - основна и спомагателни, които реално се извършват?; Извършвани ли са ревизии и/или проверки на осигурителя, при което да са установени производствени, търговски или други обекти и на какви адреси се намират същите?; От кога до коя дата дружеството е осъществявало дейност?; Какъв брой касови апарати е регистрирало дружеството и на какви адреси; Кой подава данните по чл.5 ал.4 от КСО и данните за сключени трудови договори?.

В отговор с писмо вх.№ 1130-13-124#2/13.06.2019 г. ТД на НАП е постъпила информация, че за периода 2013 г.- 2016 г. няма данни за подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО и няма данни за извършвани ревизии.

Установено е от търговския регистър, че търговско дружество [фирма] е учредено на 04.12.2012 г., с едноличен собственик- Й. Д. Й., а от 06.06.2014 г. /въз основа на покупко-продажба на дружеството/ едноличен собственик е А. К. М., с ЕГН [ЕГН] с адрес и седалище на управление [населено място], [улица]. В ТР липсват публикувани годишни финансови отчети за дейността на дружеството до момента.

На 10.07.2019 г. с изх.№1130-13-124#5 е изпратена покана до М. да се яви в ТП на НОИ- [населено място] във връзка с извършваната проверка на дружество [фирма]. Обратната разписка е върната с гриф „получателят е преместен“.

С изх.№ 1130-13-124#6 от 17.07.2019 г. е изпратено писмо за съдействие до ОД-ПОЛИЦИЯ [населено място]. Получен е отговор с вх. № 1130-13-124#10 от 25.10.2019 г., че на територията на [населено място] и на страната не са установени други адреси на които лицето да пребивава.

При проверката е установено, че от месец август 2014г. за дружеството не са установени обекти, на които лицата, за които са подадени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ следва да са полагали труд, липсват отчетени обороти. От страна на проверяваното дружество за периода от м.05.2015 г. до м.08.2019 г., съгласно Наредба№ 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението

по чл.62, ал.5 от КТ са подавани уведомления за сключване и прекратяване на 32 бр. трудови договори с 31 бр. лица в компетентната ТД на НАП. Към момента няма действащи трудови договори.

Подавани са данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от м.05.2015 г. до м.08.2019 г. включително. Посоченият осигурителен доход е близък или равен на максималния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години).

При извършена справка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от 2012 г. до 2019 г. вкл. няма данни за внесени осигурителни вноски в приход на фондовете на ДОО.

Контролните органи установили, че по представени от дружеството през периода от м.10.2015г. до м.02.2019г. вкл. документи/данни са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност и майчинство на 9 лица до м.05.2019г. вкл. в общ размер на 44 355,81 лв.

При тези данни контролните органи достигнали до извод, че дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето от 01.09.2014 г. до момента и следователно за А. лицето не е възникнало основание за осигуряване при осигурител [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-13-00724328/20.02.2020 г. за заличаване на неоснователно подадените данни по чл.5, ал.4 от Кодекс за социалното осигуряване (КСО). Данните са заличени.

С Разпореждане № РВ-3-13-00795904 от 11.08.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО на основание чл.114, ал.2 и ал.3 от КСО е разпоредено А. Д. А. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение бременност и раждане за остатъка до 410 календарни дни по чл. 50, ал. 1 и чл. 51 от КСО и обезщетение при отглеждане на дете до 2-годишна възраст на основание чл.53 от КСО в общ размер на 10 687,25лв.

Разпореждането е оспорено по административен ред от А. А. с жалба вх. №Ц1012-13-90 от 01.10.2020 г. пред директора на ТП на НОИ- П..

С обжалваното в настоящото производство Решение № К.-72/30.10.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ- [населено място], е потвърдено Разпореждане № РВ-3-13-00795904/11.08.2020 г. на Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- П..

Приета по делото е административната преписка. Изискана е от ответника и приета по делото Справка за изплатени обезщетения за период от 5.2017 г. до 5.2019 г. на А. А..

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителя на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото разпореждане е издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –П., издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. В мотивите на акта се

съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП на НОИ- [населено място] град правилно е приел, че разпореждането предмет на контрол е издадено от компетентен административен орган. Разпореждането е обективизирано в изискуемата писмена форма и съответства на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и чл. 33, ал. 5, т. 12 от КСО, регистрите на НАП, както и на данните, декларирани от осигурителя в подадените удостоверения-приложение №9 към всеки от болничните листове, относно осигурителния статус на лицето към настъпване на осигурителния риск, при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО) - Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО (НПОПДОО).

Съгласно чл.50, ал.1 КСО осигурената за общо заболяване и майчинство майка има право на парично обезщетение при бременност и раждане за срок 410 дни, от които 45 дни преди раждането.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО. В чл. 10, ал. 1 от КСО е уредено, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Т. е, трябва да са изпълнени кумулативно двете условия – осъществяване на трудова дейност и дължимост на осигурителни вноски, за да се изплащат парични обезщетения. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО не е достатъчно,

за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на осигурителни плащания, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Изискването на законната разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение.

В конкретния случай е установено, че за периода, за който се заличават данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, подадени от [фирма], дружеството не е извършвало търговска дейност. От месец август 2014г. за [фирма] не са установени обекти, на които лицата, за които са подадени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, сред които е и жалбоподателката, следва да са полагали труд, липсват отчетени обороти. От страна на проверяваното дружество за периода от м.05.2015 г. до м.08.2019 г. съгласно Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ са подавани уведомления за сключване и прекратяване на 32 бр. трудови договори с 31 бр. лица в компетентната ТД на НАП. Към момента няма действащи трудови договори. Подавани са данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от м.05.2015 г. до м.08.2019 г. включително. Посоченият осигурителен доход е близък или равен на максималния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години). Не са внасяни осигурителни вноски във фондовете на ДОО. Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-13-00724328/20.02.2020 г. за заличаване на неоснователно подадените данни по чл.5, ал.4 от Кодекс за социалното осигуряване (КСО).

Според съда, липсата на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател води до извод, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, респективно за него не са били внесени или дължими осигурителни вноски, които условия са сред основните елементи от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение по чл.40, ал.1 от КСО. В този смисъл, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че административният орган не е взел предвид и не е съобразил всички относими факти по спора при преценка правото на жалбоподателя на парично обезщетение.

Съдът намира за неоснователни доводите на защитата, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО. Разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО предвижда изрично, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с

изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение-когато след изплащането им са представени нови доказателства или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

В случая, при извършен последващ контрол от органи на ТП на НОИ – [населено място] относно подадените от дружествата данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, са установени нови данни и обстоятелства, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя. Предвид това административният орган правилно, обосновано и законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от А. трудова дейност в [фирма] от момента на назначаването до преди излизането ѝ в отпуск поради временна неработоспособност, за което ѝ е начислено и изплатено следващото ѝ се трудово възнаграждение. Предвид това в унисон с доказателствената съвкупност и нормативната уредба е извода на административния орган, че жалбоподателят не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, съответно за нея не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и не е било осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица.

От ангажираните по делото доказателства от ответника и в частност представената справка за изплатени обезщетения на А. доказват, че такива са изплатени на същата, поради което е неоснователно оспорването относно получаването им лицето.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за

правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

*Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд – София град*

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. А., ЕГН- [ЕГН] срещу Решение № К.-72/30.10.2020г. на директора на Териториално поделение на НОИ- [населено място], с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-13-00795904/11.08.2020 г. на Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- [населено място].

ОСЪЖДА А. Д. А., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–гр. П. съдебни разноси в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: